

Sygn. akt II K 909/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Józef Wierzbicki

po rozpoznaniu w dniu 07.11.2018 r. sprawy

M. B., ur. (...) w R.,

syna J. i M. z domu W.

oskarżonego o to, że:

w okresie od dnia 09 marca 2018 roku do dnia 12 marca 2018 roku doprowadził J. D., prowadzącą Hostel (...) w G., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 150 złotych w ten sposób, iż zawarł umowę na świadczenie usług hotelowych, wprowadzając w błąd pracownika co do faktycznego zamiaru dokonania zapłaty za usługi, na podstawie czego doszło do realizacji usług, czym działał na szkodę J. D.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k. k.

I. oskarżonego M. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tymi ustaleniami, że czynu tego dopuścił się w dniu 9 marca 2018 roku, że działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, czyn ten kwalifikuje z art. 286 § 1 k. k. w zw. z art. 286 § 3 k. k. i za to na podstawie art. 286 § 3 k. k. w zw. z art. 34 § 1, § 1 a pkt 1, § 1b, § 2 k. k. w zw. z art. 35 § 1 k. k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 46 § 1 k. k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. D. kwoty 150 (sto pięćdziesiąt) złotych;

III. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 1, art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 160 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 60 złotych.

Sygn. akt: II K 909/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 marca 2018 roku M. B. udał się do hostelu (...), znajdującym się przy ulicy (...) w G., którego właścicielką jest J. D.. Powiedział recepcjonistce, że szuka noclegu i zapłacił gotówką z góry za jeden nocleg - kwotę 45 złotych. Następnie M. B. przebywał w hostelu nie dopłacając za swój pobyt. W rozmowie telefonicznej z recepcjonistką O. M. w dniu 11 marca 2018 roku M. B. oświadczył, że ma pieniądze i następnego dnia się z nią rozliczy. W dniu 12 marca 2018 roku M. B. powiedział, że nie ma telefonu, portfela i dokumentów, a brat, którego o tym poinformował, przyjedzie po

niego kolejnego dnia i zapłaci za jego pobyt. W dniu 13 marca 2018 roku ok. godz. 7:00 O. M. stwierdziła, że M. B. nie ma już w hostelu i nie zostawił on żadnych pieniędzy celem uregulowania należności za swój pobyt.

Dowód: zeznania świadka O. M. – k. 2-4;

zeznania świadka J. D. – k. 56-58;

protokół zatrzymania rzeczy – k. 16-18;

protokół oględzin rzeczy – k. 45-52;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 41-42

Oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył w tym zakresie wyjaśnienia. Wskazał, że żałuje tego co się stało i zobowiązał się do naprawienia szkody.

wyjaśnienia oskarżonego – k. 41-42

Oskarżony M. B. jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Ma wykształcenie średnie, nie ma zawodu, nie ma majątku większej wartości, nie osiąga żadnego dochodu.

Dowód: dane osobopoznawcze – k. 69

Oskarżony był w przeszłości kilkakrotnie karany przez Sąd.

Dowód: dane o karalności – k. 62-63, 84-86

Sąd zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego co do popełnienia zarzucanego mu czynu nie budziły wątpliwości. Sąd ustalił w tym zakresie, jak i w zakresie stanu faktycznego, dokonał w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności w postaci: protokołów przeszukania, zatrzymania rzeczy i oględzin rzeczy, danych o karalności, danych osobopoznawczych, zeznań świadków O. M. i J. D. oraz częściowo wyjaśnień oskarżonego. Wymienione dokumenty nie budzą żadnych wątpliwości co do rzetelności i autentyczności zgromadzonych w nich informacji. Podkreślić również należy, że żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania prawdziwości ani wiarygodności żadnego z w/w dokumentów ujawnionych w toku rozprawy.

Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom świadka O. M.. Świadek ten w sposób szczegółowy opisał zachowanie oskarżonego, przebieg jego pobytu w hostelu oraz treść rozmów pomiędzy oskarżonym a świadkiem. Zeznania te były spójne, logiczne i korelowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym z wyjaśnieniami oskarżonego.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zeznań świadka J. D., jednak świadek ten nie wniósł do sprawy istotnych informacji. Świadek ten był mało zorientowany co do przebiegu postępowania, jak i zachowania oskarżonego, a informacje w tym zakresie uzyskał od innego świadka – O. M.. Z tego względu, relacja tego świadka jedynie w niewielkim stopniu posłużyła poczynieniu ustaleń faktycznych w sprawie.

Mając na względzie ustalony w sprawie stan faktyczny, Sąd dał w części wiarę wyjaśnieniom oskarżonego M. B., tj. w zakresie w jakim przyznał on, iż przebywał w hostelu w inkryminowanym czasie, jak i że nie zapłacił kwoty 150 złotych za swój pobyt. Sąd nie dał wiary oskarżonemu co do okoliczności towarzyszących nieopłaceniu należnej J. D. kwoty 150 złotych. W tym zakresie jego wyjaśnienia są bowiem sprzeczne z zeznaniami świadka O. M., która wskazała na sposób działania oskarżonego podczas pobytu w hostelu, w tym na ciągłe zapewnianie o zapłacie kwoty 150 zł. Z tego względu, uznając za wiarygodne w całości zeznania świadka O. M., należało stwierdzić, że wyjaśnienia oskarżonego dotyczące powodów braku uiszczenia opłaty za pobyt w hostelu są niewiarygodne.

W świetle zebranego materiału dowodowego sprawstwo oskarżonego co do popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Zdaniem Sądu, pewne jest, że oskarżony w dniu 9 marca 2018 roku, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził J. D., prowadzącą Hostel (...) w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 150 złotych w ten sposób, iż zawarł umowę na świadczenie usług hotelowych, wprowadzając w błąd pracownika co do faktycznego zamiaru dokonania zapłaty za usługi, na podstawie czego doszło do realizacji usług, czym działał na szkodę J. D., wyczerpując tym samym dyspozycję art. 286 § 1 k. k.

Odpowiedzialności przewidzianej w art. 286 § 1 k. k. podlega ten kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala na przyjęcie, iż oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona opisanego czynu zabronionego. Nie ulega bowiem wątpliwości, że na skutek działania oskarżonego doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 150 złotych na szkodę J. D. w ten sposób, że oskarżony w dniu 9 marca 2018 roku zawarł umowę o świadczenie usług hotelowych i wprowadził w błąd pracownika hostelu – O. M. – co do faktycznego zamiaru dokonania zapłaty za usługi. Zarówno z wyjaśnień oskarżonego, jak i pozostałego materiału dowodowego wynika natomiast, iż w chwili zawarcia w/w umowy, oskarżony wiedział, że nie będzie w stanie opłacić całości swojego pobytu w hostelu. Z tego względu, oskarżony celowo wprowadził w błąd recepcjonistkę, licząc na brak zainteresowania z jej strony i możliwość mieszkania w hostelu za darmo. Nie ulega również wątpliwości, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bowiem jego zamiarem był brak zapłaty za pobyt w hostelu, ponad jedną dobę.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że oskarżony jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym ustaleniem, że czynu tego dopuścił się w dniu 9 marca 2018 roku (tj. w dniu zawarcia umowy o świadczenie usług hotelowych) oraz że działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Dodatkowo - mając na względzie przede wszystkim nieznaczną wysokość szkody - Sąd uznał, że popełniony przez oskarżonego czyn stanowi wypadek mniejszej wagi.

Oceniając określone zachowanie sprawcy pod kątem kwalifikacji jako wypadku mniejszej wagi bierze się pod uwagę elementy znajdujące się w psychice sprawcy, jak również okoliczności dotyczące przedmiotu czynu. Równie ważne będą takie elementy jak zamiar, przygotowanie do działania, motywacja sprawcy oraz rozmiar szkody w mieniu pokrzywdzonego. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, że nieznaczną szkodą zaistniała w mieniu pokrzywdzonego, uzasadnia przyjęcie w niniejszej sprawie wypadku mniejszej wagi.

Przy wymiarze kary Sąd oparł się o dyrektywy z art. 53 k. k. Sąd miał przy tym na względzie stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony, stopień jego zawinienia. Sąd kierował się przy tym celami zapobiegawczymi i wychowawczymi przypisanymi karze, a także okolicznościami związanymi z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd dopatrzył się okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego w postaci wyrażenia skruchy, przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz dobrowolnego zobowiązania się do naprawienia szkody. Sąd miał na uwadze również stosunkowo niewielki stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, wyrażający się przede wszystkim nieznaczną wysokością wyrządzonej szkody.

Za okolicznościami obciążające Sąd uznał uprzednią karalność oskarżonego, w tym za przestępstwa podobne, tj. przeciwko mieniu.

Mając powyższe na względzie, Sąd, w oparciu o art. 286 § 3 k. k. w zw. z art. 34 § 1, §1a pkt 1, § 1b, § 2 k. k. w zw. z art. 35 § 1 k. k. wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym.

Sąd decydując się na orzeczenie wobec oskarżonego wskazanej powyżej kary miał w szczególności na uwadze fakt, że M. B. jest młodą osobą, której mimo wszystko nie sposób przyznać cech świadczących o demoralizacji. Kara ta ma

na celu uświadomienie oskarżonemu wagi popełnionego czynu oraz wzbudzenie w nim poczucia braku bezkarności. Kara ta winna powstrzymać oskarżonego przed kolejnym naruszeniem porządku prawnego i popełnieniem czynu o znacznie wyższym stopniu społecznej szkodliwości niż przestępstwo, którego się dopuścił. Wobec powyższego, w ocenie Sądu, orzeczenie wobec M. B. kary ograniczenia wolności we wskazanym zakresie, będącej karą podlegającą faktycznemu wykonywaniu, spełni cele kary, w szczególności zmierzając do wywołania u oskarżonego poczucia odpowiedzialności oraz potrzeby przestrzegania porządku prawnego i tym samym powstrzymania się od powrotu do przestępstwa. Dodatkowo Sąd uznał, że wymierzona oskarżonemu kara spełni społecznie poczucie sprawiedliwości i cel ogólnoprewencyjny. Kara pozbawienia wolności w tym wypadku byłaby zbyt daleko idąca i mogłaby przynieść odwrotny skutek do zamierzonego.

Na podstawie art. 46 § 1 k. k. Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. D. kwoty 150 złotych.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 1, art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami), zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 160 złotych, w tym wymierzając mu opłatę w kwocie 60 złotych, albowiem Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia go z tego obowiązku.